

Vi har mødt fjenden

af Thomas Strømsholt

Vi ved, at den spiste sin mor. Efter alt at dømme åd den først familiens hund, derefter sine to søskende, så sin far og endelig sin mor.

For hundens, faderens og de andre børns vedkommende er bevismaterialet dog reduceret til indicier. Den har ikke blot en ekstraordinær metabolisme, men også et usædvanligt stærkt tandsæt og en skræmmende fordøjelsesevne. Men vi ved, at den spiste sin mor.

Vi ved dette, fordi den blev grebet på ferst gerning med moderens afnavne og halvtfortærede clavicula mellem sine buttede hænder. Sine buttede og blodige hænder.

Selvfølgelig fodrede vi den - trods sin voracitet er den jo stadig et slags menneske; den har rettigheder. Så vi fodrede den godt og grundigt. Vi fodrede den døgnet rundt.

Men grundet travlhed her på afdelingen blev dens morgenmåltid i dag forsinket med en time, og på det tidspunkt var den begyndt at konsumere inventaret. Stolen og alt legetøjet var væk, af vaskekummen var kun halvdelen tilbage; jeg tør slet ikke tænke på, hvordan cellen ser ud nu.

Jeg tror, at vi er nødsaget til at dræbe den. Hvis vi kan. For den er den ultimative forbruger, og den er os.

(2009)